

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: J. U., zast. Mgr. Dagmar Gločkovou, advokátkou, se sídlem T. G. Masaryka 883/53, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 5. 2016, č. j. 17 A 64/2015 – 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 13. 5. 2016, č. j. 17 A 64/2015 – 75, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, č. j. 2321/DS/15-5, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 6. 2015, č. j. 10034/OD-P/15, sp. zn. 25278/OD-P/14/Ka, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, pro porušení § 4 písm. a), c), § 17 odst. 5 písm. d), § 18 odst. 2 písm. a), § 21 odst. 1, § 30 odst. 5, § 39 odst. 4 téhož zákona, a byla mu uložena pokuta 6.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců.

[2] Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce uvedených přestupků dopustil tím, že dne 12. 11. 2014 v čase od 20:45 do 20:48 hod. při řízení vozidla tovární značky VW Touran, registrační značky X, na pozemních komunikacích v Karlových Varech v ulici Varšavská předjížděl motorové vozidlo tovární značky Škoda Rapid, registrační značky X, bezprostředně před přechodem, po předjetí tohoto vozidla snížil náhle rychlost a své vozidlo zastavil, přestože to nevyžadovala bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, přičemž na tuto skutečnost musel náhle zareagovat i řidič jiného vozidla snížením rychlosti, aby nedošlo ke střetu, dále při odbočování z ulice Varšavská do ulice Zeyerova nedal znamení o změně směru jízdy. V ulici Zeyerova žalobce nerespektoval dopravní značku „IP 27a - Pěší zóna s časovým omezením vozidlům, kterým je vjezd povolen“, neboť do této zóny vjel, aniž by se na něj vztahovalo povolení k vjezdu do pěší zóny dle spodní části dopravní značky. Při jízdě vozidlem v ulici Zeyerova a T. G. Masaryka se nechoval ohleduplně a ukázněně vůči chodcům na pěší zóně, kteří na základě zvýšené rychlosti vozidla žalobce museli ustoupit, aby nedošlo k ohrožení jejich života a zdraví. Při vyjíždění z kruhového objezdu, spojujícího ulice Horova, Nábřeží Osvobození, Bezručova a Vítězná, ve směru na ulici Horova nakonec žalobce nedal znamení o změnu směru jízdy, přestože k tomuto byl povinen.

[3] Žalobce v řízení před krajským soudem namítal, že v řízení před správními orgány nebylo prokázáno, že to byl on, kdo konkrétního dne předmětné vozidlo řídil, a dokazování bylo zatíženo vadami. Krajský soud se ztotožnil s hodnocením důkazů provedeným správními orgány s tím, že provedené důkazy a to zejména záznam telefonického hovoru žalobce na linku 158, kde se žalobce přímo představil a uvedl, že spolu s panem P. P. pronásledují vozidlo taxislužby, záznam z videokamery z vozidla P. P. spolu s výpověďmi svědků a s dalšími podklady, včetně úředních záznamů tvoří ucelený řetězec, z něhož lze vyvodit jediný logický závěr, a to že právě žalobce byl řidičem vozidla VW Touran a při řízení se dopustil přestupků, které mu byly kladeny správními orgány za vinu. Žalobce nenabídl žádné jiné věrohodné vysvětlení svojí účasti na zjištěném skutkovém ději. Krajský soud proto žalobu neshledal důvodnou.

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku krajského soudu brojí kasační stížností, v níž namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá vady dokazování v řízení před správními orgány i krajským soudem. Podle stěžovatele ve správním řízení nebylo řádnými důkazními prostředky prokázáno, kdo je pachatelem přestupků, a zejména nebylo prokázáno, že pachatelem přestupků je právě stěžovatel, jelikož řidiče vozidla VW Touran nelze z žádných provedených důkazů identifikovat. Žádný z vyslechnutých svědků neměl označit stěžovatele jako řidiče tohoto vozidla. Zasahující policisté měli dále přijet na jiné místo, než kde mělo dojít ke spáchání přestupků a při výslechu nebyli schopni se vyjádřit k tomu, zda provedli identifikaci řidičů na místě křižovatky, kam se dostavili. Uvedené skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele správní orgány ani krajský soud neměly vzít vůbec v potaz a naopak přihlížely pouze k důkazům svědčícím v jeho neprospěch.

pokračování

[6] Správní orgány ani krajský soud se v této souvislosti neměly dostatečně vypořádat s námitkami stěžovatele proti použití úředních záznamů jako důkazních prostředků. Skutečnosti tvrzené v úředních záznamech měly být správními orgány bez potvrzení ve správním řízení vzaty za prokázané a stěžejní. Úřední záznamy však podle stěžovatele není možné v posuzovaném případě použít ani jako podpůrný materiál, jelikož nekorespondují s žádnými jinými důkazy provedenými v řízení. Ve správním řízení ani jeden svědek neměl potvrdit skutečnosti uváděné v úředních záznamech pořizovaných Policií ČR. Skutečnost, že policisté ve svědecké výpovědi odkázali na úřední záznam, nemůže být důkazem toho, že stěžovatel vozidlo řídil, jelikož policisté nebyli svědky tohoto jednání.

[7] Stěžovatel dále vznáší námitky proti videozáznamům použitým jako důkaz ve správním řízení. Z těchto záznamů podle stěžovatele není možné identifikovat řidiče vozidla VW Touran, vozidlo samotné, ani přestupky, kterých se měl řidič tohoto vozidla dopustit. Kamerové záznamy mají být navíc evidentně záznamy upravovanými, které jsou ze zcela jiného dne a času, než kdy měly být přestupky spáchány. Kamerové záznamy tedy neprokazují, že se konkrétních přestupků dopustil stěžovatel a současně nebyly odstraněny ani pochybnosti o tom, kdy byly záznamy pořizeny a zda jsou autentické.

[8] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má stěžovatel za to, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Ve věci neexistují přímé důkazy prokazující jeho vinu. Správní orgány přitom nedisponují nenarušenou a uzavřenou soustavou přímých důkazů, které by umožňovaly učinit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru. Vzhledem k neúplnému dokazování tak existuje možnost, že vozidlo řídila jiná osoba. Stěžovatel zde vznáší námitku, že v řízení před krajským soudem nebyly provedeny důkazy výslechem svědků, které stěžovatel navrhoval. Jelikož skutečnost, že se stěžovatel dopustil přestupku, není postavena na jisto, je třeba v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout v jeho prospěch.

[9] Stěžovatel nakonec také namítá, že správní orgány se nezabývaly tím, zda přechod pro chodce, na kterém mělo dojít k zakázanému předjíždění, byl řádně označen.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na rozsudek krajského soudu, přičemž konstatoval, že z kasační stížnosti nevyplývají žádné nové skutečnosti.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstatou námitek stěžovatele je, že skutkové závěry učiněné správními orgány nemají oporu v provedeném dokazování. Stěžovatele mají usvědčovat pouze nepřímé důkazy, které netvoří ucelený řetězec a neumožňují učinit pouze jediný závěr a vyloučit možnost jiného. Správní orgány měly navíc vycházet v podstatných skutečnostech z úředních záznamů, které není možné použít jako důkazní prostředek.

[14] Nejvyšší správní soud proto nejprve přezkoumal skutkový stav zjištěný správními orgány. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně správní orgán vycházel z materiálu postoupeného Policií ČR a svědeckých výpovědí pořízených ve správním řízení. Součástí materiálu shromážděného Policií ČR je disk CD na č. l. 13, který obsahuje záznam jízdy tří vozidel zaznamenaný kamerou ve vozidle svědka P. P. Jsou zde zaznamenány dvě části jízdy. První je z Varšavské ulice na třídu T. G. Masaryka, druhá odtud na ulici Západní-Chebský most. Tyto záznamy na sebe navazují, tedy jde o jízdu ze stejného období, což lze podle správního orgánu prvního stupně poznat i laicky. Záznam telefonických hovorů na linku 158 učiněných stěžovatelem a svědkem P. P. na č. l. 13 a 62 odpovídá průběhu jízdy vozidel, která je zaznamenána na videozáznamu. Z oznámení stěžovatele na linku 158 vyplývá, že stěžovatel autem sledoval vozidlo taxislužby, které mělo unášet jeho známou. Vozidlo taxislužby spolu se svědkem P. P. následně zablokovali. Na místo se dostavila hlídka policie, která o zákroku sepsala úřední záznam na č. l. 10. Podle tohoto úředního záznamu se na světelné křižovatce ulic Západní a Chebský most po příjezdu hlídky policie nacházela tři vozidla a tři osoby. Jednou z nich byl stěžovatel, který uvedl, že pronásledoval vozidlo taxislužby, v němž byla jeho známá. Podle správního orgánu tak vzniklo dostatečné množství důkazů, které tvoří ucelený celek, z něhož je prokázáno, že řidičem vozidla VW Touran registrační značky X dne 12. 11. 2014 v rozmezí 20:45 až 20:48 hod. byl stěžovatel, přičemž z kamerového záznamu je zřejmé, že při uvedené jízdě došlo k nerespektování zmíněných zákonných povinností řidiče vozidla. Všechny uvedené důkazy byly provedeny na ústním jednání o přestupku dne 16. 6. 2015 za účasti právní zástupkyně stěžovatele.

[15] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na záznam disku CD na č. l. 13, audiozáznam, který je založený ve spisu na č. l. 62, výpis operačního střediska ohledně záznamů hovoru na linku 158 a výpovědi svědků. Na základě toho žalovaný konstatoval, že má za spolehlivě a beze zbytku prokázané, že k protiprávnímu jednání došlo dne 12. 11. 2014 a že se ho dopustil stěžovatel. Krajský soud se ztotožnil s hodnocením důkazů provedeným správními orgány s tím, že provedené důkazy tvoří ucelený řetězec, z něhož lze vyvodit jediný logický závěr, a to že právě žalobce byl řidičem vozidla VW Touran a při řízení se dopustil přestupků, které mu byly kladeny za vinu.

[16] Nejvyšší správní soud se s výše uvedenými závěry ztotožňuje.

[17] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“

[18] Podle § 50 odst. 1 správního řádu „[p]odklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti,

pokračování

podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.“ Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů „užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“

[19] Z výše uvedených důkazů, které byly správními orgány v řízení provedeny, lze přesvědčivě učinit závěr, že přestupků se dopustil právě stěžovatel. Z důkazů citovaných v kasační stížnosti, které mají podle stěžovatele svědčit v jeho prospěch, nevyplývá nic, co by takto zjištěný skutkový stav vyvracelo. Svědek P. P. ve svědecké výpovědi ze dne 1. 4. 2015 na č. 1. 99 vypověděl, že díky zatmavení skel vozidla VW Touran nemohl identifikovat jeho řidiče. Tuto výpověď je však třeba považovat za nevěrohodnou, jelikož stěžovatel a svědek P. P. podle zjištěných okolností jednali v součinnosti a P. P. tak musel vědět, kdo byl řidičem vozidla. P. P. navíc v této svědecké výpovědi uvedl, že se měl se stěžovatelem na místě, kde začala jízda vozidel v předmětnou dobu setkat. Ze stejného důvodu je třeba za nevěrohodnou považovat také výpověď svědkyně Z. Ž. ze dne 1. 4. 2015 na č. 1. 102. Nelze rovněž přehlédnout, že oba uvedení svědci označili stěžovatele jako řidiče vozidla v úředních záznamech o podání vysvětlení pořízených Policií ČR (č. 1. 4 a 8) a své výpovědi změnili až po zahájení přestupkového řízení proti stěžovateli. Pokud jde o výpovědi policistů zasahujících na místě, s ohledem na časový odstup svědecké výpovědi od předmětné události je zcela pochopitelné, že policisté si již okolnosti případu nevybavují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, 6 As 22/2013 – 27). Navíc, jak ve své kasační stížnosti poukazuje stěžovatel, tito policisté nebyli svědky protiprávního jednání, které je stěžovateli přičítáno, a jejich výpověď v tomto ohledu ani nemůže být rozhodná. Ve všech případech skutečnost, že uvedené osoby neoznačily stěžovatele ve svých svědeckých výpovědích jako řidiče vozidla VW Touran, nijak nezpochybňuje závěry vyplývající z jiných provedených důkazů.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepoužitelnosti úředních záznamů, kterou stěžovatel v této souvislosti vznesl. Podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Judikatura Nejvyššího správního soudu však připouští užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek 6 As 112/2016 – 31; 6 As 73/2016 – 40; 1 As 81/2016) a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují, což by snížilo jejich věrohodnost. Vyloučeno by bylo pouze užití úředního záznamu jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka nebo jeho čtení namísto výpovědi (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. září 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Zákon ani judikatura nadto nevyklučují použití jakéhokoli úředního záznamu jako důkazního prostředku, nýbrž pouze úředního záznamu o podání vysvětlení.

[21] V posuzovaném případě správní orgán prvního stupně učinil závěr o vině stěžovatele především na základě videozáznamu a nahrávky telefonických hovorů. Byly provedeny výslechy všech zúčastněných osob, přičemž úřední záznamy o podání vysvětlení sloužily pouze jako podpůrný materiál, s nímž byli svědci při výslechu konfrontováni, a správní orgán k nim přihlížel při hodnocení věrohodnosti jejich

výpovědí. Tvrzení stěžovatele, že úřední záznamy o podání vysvětlení nekorespondují s žádnými jinými provedenými důkazy, není pravdivé. Naopak, tyto úřední záznamy přesně odpovídají skutečnostem vyplývajícím z videozáznamu jízdy vozidel a nahrávek telefonických hovorů na linku 158. Úřední záznamy se také shodují s obsahem svědeckých výpovědí s tou výjimkou, že svědci P. P. a Z. Ž. při svědecké výpovědi oproti úřednímu záznamu neoznačili stěžovatele jako řidiče vozidla VW Touran. Z této skutečnosti správní orgány vyvodily odpovídající závěry, tj. že tyto osoby uváděly při svědeckých výpovědích jen takové údaje, aby stěžovatele co nejméně poškodily. Úřední záznam pořízený hlídkou Policie ČR na č. l. 10 potom skutečně sám o sobě nedokládá, že byl stěžovatel řidičem vozidla. Je však důkazem toho, že stěžovatel se nacházel na místě zablokování vozidla taxislužby, což v souvislosti s dalšími důkazy umožňuje učinit závěr, že stěžovatel vozidlo řídil. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že postupem správních orgánů nedošlo k porušení § 137 odst. 4 správního řádu.

[22] Stěžovatel dále namítal, že kamerové záznamy jsou záznamy upravovanými, které jsou ze zcela jiného dne a času, než měly být přestupky spáchány. Tato námitka rovněž není důvodná. Nejvyšší správní soud připomíná, že správní orgány důkazy hodnotí ve vzájemné souvislosti. Na důkazy tedy nelze nahlížet izolovaně. Ačkoliv kamerový záznam obsahuje odlišné datum a čas, než kdy mělo dojít ke spáchání přestupků, zachycené jednání svým průběhem odpovídá skutečnostem vyplývajícím z ostatních provedených důkazů, tj. telefonickým hovorům, svědeckým výpovědím i úředním záznamům. P. P. navíc Policii ČR poskytl pouze záznam ze dne 12. 11. 2014, což vyplývá i z jeho svědecké výpovědi ze dne 20. 5. 2015 na č. l. 159. Je tedy vyloučeno, aby se jednalo o jiný záznam. Nesprávné datum a čas tudíž nevzbuzují pochybnosti o autenticitě videozáznamu a jsou logicky vysvětlitelné nesprávným nastavením záznamového zařízení. Svědkyně Z. D., která jako inspektorka o obsahu videozáznamu pořídila úřední záznam ze dne 11. 12. 2014 na č. l. 13 následně ve svědecké výpovědi ze dne 20. 5. 2015 vyloučila, že by docházelo k úpravám záznamu. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že jízda vozidla VW Touran je na záznamu dobře viditelná a to včetně přestupků, kterých se měl stěžovatel jako řidič tohoto vozidla dopustit. Přestože registrační značka vozidla není rozpoznatelná po celou dobu záznamu, jeho kontinuita nevyvolává pochybnosti o tom, že se ve všech případech jedná o stejné vozidlo.

[23] Nedůvodná je rovněž námitka, podle níž nepřímé důkazy v posuzovaném případě nemohou vést k závěru o vině stěžovatele. Pokud má být obviněný z přestupku usvědčen na základě nepřímých důkazů, je třeba vycházet ze standardu, který Nejvyšší správní soud vymezil v rozsudku ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006 – 48: „[p]okud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru.“

[24] V posuzovaném případě zjištěné skutečnosti tento standart naplňují. Stěžovatel je z přičítaného jednání usvědčován kamerovým záznamem, který zachycuje jízdu vozu,

pokračování

jehož je provozovatelem. Ze záznamu hovoru na linku 158 učiněného stěžovatelem potom vyplývá, že řidičem tohoto vozu v předmětné době byl právě stěžovatel. Stěžovatel v tomto hovoru popisuje okolnosti a trasu jízdy, které odpovídají skutečností zachyceným na videozáznamu. Stěžovatel na tomto záznamu hovoří o průběhu své jízdy v jednotném čísle, což nasvědčuje tomu, že právě on je řidičem tohoto vozidla, a ne někdo další. Pokud stěžovatel hovoří na této nahrávce v čísle množném, zjevně odkazuje na svědka P. P., který jel prokazatelně jiným vozem. Z úředního záznamu hlídky Policie ČR, která se dostavila na místo, dále vyplývá, že na místě byly tři osoby. Jednou z nich byl stěžovatel a další dva přítomní (tj. P. P. a A. D.) dorazili na místo vlastními vozy. Přítomnost tří osob vyplývá také ze svědecké výpovědi policisty T. A. ze dne 20. 5. 2015 na č. l. 166, podle které se na místě kromě řidiče taxislužby SPO KV A. D. měli nacházet dva zástupci jiné taxislužby, kteří byli na místě ztotožněni. Uvedený skutkový děj je potvrzován rovněž dalšími svědeckými výpověďmi (viz odst. 19 tohoto rozsudku). Stěžovatel v řízení před správními orgány ani krajským soudem neuvedl žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly závěr, že právě on byl řidičem vozidla VW Touran. Samotná skutečnost, že svědci stěžovatele jako řidiče neoznačili, v posuzovaném případě vzhledem k ostatním důkazům nemůže vzbudit pochybnosti o tom, že stěžovatel vozidlo řídil.

[25] Krajský soud s ohledem na výše uvedené nepochybil, když zamítl návrh na doplnění dokazování výslechem svědků navržených stěžovatelem, jelikož skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Stěžovatel nadto tento návrh vznesl až při ústním jednání před krajským soudem, aniž by zároveň uvedl, co má být tímto důkazem prokázáno.

[26] Pokud pak stěžovatel vytýkal správním orgánům a krajskému soudu, že nijak nezjišťovaly, zda byl přechod pro chodce, na němž měl stěžovatel nebezpečně předjíždět jiné vozidlo, řádně označen, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto námitku stěžovatel poprvé uplatnil v kasační stížnosti, tudíž je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Pouze pro doplnění Nejvyšší správní soud podotýká, že z video záznamu lze zjistit, že přechod pro chodce byl jasně označen vodorovným dopravním značením.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty druhé jako nedůvodnou zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu